

DERVİŞ KAŞIKLARI

Bir gün sormuşlar ermişlerden birine; “Sevginin sadece sözünü edenlerle, onu yaşayanlar arasında ne fark vardır?”

“Bakın göstereyim” demiş ermiş. Önce sevgiyi dilden gönüle indirememiş olanları çağırarak onlara bir sofraya hazırlamış. Hepsini oturmuşlar yerlerine.

Derken tabaklar içinde sıcak çorbalar gelmiş ve arkasından da derviş kaşıkları denilen bir metre boyunda kaşıklar.

Ermiş;

“Bu kaşıkların ucundan tutup öyle yiyeceksiniz” diye bir de şart koymuş.

“Peki” demişler ve içmeye teşebbüs etmişler.

Fakat o da ne?

Kaşıklar uzun geldiğinden bir türlü döküp saçmadan götüremiyorlar ağızlarına. En sonunda bakmışlar beceremiyorlar, öylece aç kalkmışlar sofradan.

Bunun üzerine, “Şimdi...” demiş ermiş, “Sevgiyi gerçekten bilenleri çağıralım yemeğe.”

Yüzleri aydınlık, gözleri sevgi ile gülümseyen, ışıklı insanlar gelmiş oturmuş sofraya bu defa.

“Buyrun” deyince her biri uzun boylu kaşığına çorbaya daldırıp, sonra karşısındaki kardeşine uzatarak içmişler çorbalarını. Böylece her biri diğerini doyurmuş ve şükrederek kalkmışlar sofradan.

“İşte” demiş ermiş, “Kim ki hayat sofrasında yalnız kendini görür ve doymayı düşünürse o aç kalacaktır. Ve kim kardeşini düşünür de doyurursa o da kardeşi tarafından doyurulacaktır. Şüphesiz şunu da unutmayın. Hayat pazarında alan değil, veren kazançlıdır her zaman...”